

Rode Kruis schaalt aantal vrijwilligers Sint Maarten af

Van een onzer verslaggevers

PHILIPSBURG - Het Rode Kruis is begonnen met het afschalen van het aantal vrijwilligers op Sint Maarten. Zaterdag zijn achttien van de dertig vrijwilligers van buiten het Bovenwindse Eiland terug naar huis gegaan.

Woordvoerder van het Nederlandse Rode Kruis Tomas Martini vertelt dat er simpelweg minder vrijwilligers nodig zijn nu de distributie van overlevingspakketten niet meer op de massa is gericht. Er wordt enkel nog water en voedsel uitgedeeld aan de mensen die het écht hard nodig hebben en het zelf niet kunnen halen.

„We zijn bijna uit de noodhulpfase en moeten nu gaan kijken of we bewoners kunnen helpen iets op te bouwen voor op de langere termijn”, vertelt Martini. „We moeten er bijvoorbeeld voor zorgen dat ze zelf weer boodschappen gaan doen, zodat de lokale economie terug op gang kan komen.”

Daarnaast wil het Rode Kruis helpen bij de wederopbouw.

„We gaan geen huizen timmeren voor de mensen, maar helpen ze wel aan materialen of aannemers. Zo krijgen ze zelf een rol in de wederopbouw. De praktijk heeft al vaker uitgewezen dat dit de beste manier is om ze weer op eigen benen te laten staan.”

Vrijwilligers van buitenaf, van bijvoorbeeld Aruba, Bonaire en Curaçao, waren de eerste weken hard nodig. Het is de bedoeling dat uiteindelijk alleen de Rode Kruis-medewerkers overblijven die altijd al op Sint Maarten gestationeerd waren. Mogelijk is het aantal vrijwilligers over een week volledig afgeschaald.

DRIE VRIJWILLIGERS

VERTELLEN OVER HUN ERVARINGEN

‘Ik heb angstige momenten gehad’

Ricky Tromp (48) uit Aruba was als Rode Kruisvrijwilliger op Sint Maarten tijdens de orkaan. Hij wil zo veel helpen als hij kan en is daarom nu voor de tweede keer deze maand op het eiland. „We verbleven in een appartement van een collega. Toen de orkaan rond één uur ’s nachts over het eiland raasde, begon het water al vrij snel het huis binnen te lopen. Het waai- de zo hard dat de ramen openvlogen en later zelfs stuk sprongen. We hebben ons uiteindelijk nog uren opgesloten in de slaapkamer. Twee man tegen de deur leunend, ik en een collega

met een matras tegen de ramen. Ondertussen hoorden we op straat van alles kapotgaan, mensen riepen om hulp. Maar wij konden niets doen. Safety first. Pas rond halfzes ’s ochtends konden we weer naar buiten. In eerste instantie met ons Rode Kruis-uniform. Dat zorgde voor behoorlijk wat verwarring. Mensen kwamen naar ons toe, omdat ze dachten dat wij water en eten hadden. Maar dat was niet zo. Wij hadden hetzelfde doorgemaakt als zij en hadden ook geen hulp-pakketten. Later hebben we gewone kleding aangetrokken en nog wat mensen geholpen die kleine verwondingen hadden. Niets bijzonders, gewoon verbandjes leggen en wonden verzorgen.

Vanaf donderdag hadden we contact met de buitenwereld. Toen konden we naar de schuilplaatsen om mensen daar te helpen. Er zaten vooral toeristen, die in shock verkeerden. We hebben ze gerustgesteld. Behalve morele steun bieden, konden we nog niet veel doen. Toen er eenmaal water op het eiland was, zijn we dagelijks naar de schuilplaatsen gegaan om het daar uit te delen. Ik ben tussendoor drie weken terug naar Aruba gegaan om uit te rusten en ben hier sinds zondag weer terug. Nu help ik bij de distributie van voedsel, water en jerrycans. Wat me het meeste aangrijpt zijn de jonge gezinnen met kinderen of zwangere vrouwen. Een vrouw die zonder ticket in de volle zon in de rij gaat staan, in de hoop dat ze toch een pakket mee naar huis krijgt. Iets te eten om hun kind en zichzelf mee te verzorgen. Ik

„Ondanks alle ellende, krijg ik hier elke dag weer een goed gevoel”, zegt Ricky Tromp uit Aruba.

FOTO RODE KRUIS

Eugène Ritfeld uit Curaçao ging de wijken in om te kijken wat slachtoffers nodig hadden.

FOTO RODE KRUIS

zou ze zo graag meer willen geven, maar dat kan niet. We moeten alles eerlijk verdelen.

Ondanks alle ellende, krijg ik hier elke dag weer een goed gevoel. Dat komt door alle dankbare reacties die we krijgen. Ik blijf hier nog een week. Aan de ene kant kijk ik ernaar uit om naar huis te gaan, aan de andere kant ook weer niet. De mensen hier hebben nog hulp nodig en ik wil helpen zolang ik kan.”

‘Elke dag met een voldaan gevoel naar bed’

Eugène Ritfeld (62) uit Curaçao ging de wijken in om de slachtoffers te vragen wat ze nodig hadden. Hij is sinds afgelopen weekend terug thuis.

„Ik ben net na de orkaan op Sint Maarten aangekomen. Het was hier een totale destructie. Mensen hadden niks meer. Van hun woning was soms alleen nog de vloer over. Bijna alle huizen waren hun dak kwijt.

Ik heb in eerste instantie een beetje geholpen met het puinruimen, maar dat werd groten-deels lokaal opgevangen. Daardoor kon ik al vrij snel beginnen met de assessments. We gingen de buurt in om te kijken hoe de bewoners eraan toe waren en wat ze nodig hadden. Meestal was dat voedsel en water. Mensen waren vaak blij dat er iemand van het Rode Kruis langskwam. ‘Yes, er is hulp’, dachten ze. Maar wij waren er puur om te rapporteren.

Later konden we dan toch de eerste waterflessen en dekzeilen uitdelen. Mensen waren daar op zich heel erg blij mee. Maar ze probeerden ook steeds meer te vragen. En dat kon niet, al had ik het ze wel willen geven.

Nu doe ik nog steeds assessments. Vooral in de wijken die het hardst getroffen zijn. Wat ik daar aantref? Mensen die arm zijn, geen werk meer hebben, geen geld. Het is verschrikkelijk om te zien hoe zij moeten leven. Families zijn hun woningen kwijt en trekken bij elkaar in. Ze wonen soms met negen

mensen in een huis dat is gebouwd voor drie man. Dat is een beetje veel. Mensen worden er wanhopig van, maar gelukkig blijven de meesten positief. Ze zijn dankbaar voor alles wat ze krijgen.

Ik heb het idee dat ik hier goed werk heb verricht. Je kunt mensen helpen met de middelen die beschikbaar zijn en dat geeft me een sociaal gevoel. Toch ben ik blij dat ik weer terug naar huis mocht. Ik was eraan toe om mijn familie weer te zien. Bovendien is het erg warm, vermoeiend werk en zie je elke dag weer veel ellende. Maar als het moet, zou ik het zo weer doen. Ik ga hier elke dag met voldoening naar bed.”

‘Een bijzondere ervaring’

Aisha Beaumont (35) uit Bonaire heeft geholpen bij de distributie van levensmiddelen. Ze vond het een bijzondere ervaring om slachtoffers van een natuurramp te steunen. „Ik was nog nooit op Sint Maarten geweest, maar toen ik hier aankwam, dacht ik: wow, dit kan ik niet geloven. Zo erg. Bijna alle huizen waren kapot en er was amper iets over van de natuur.

Dat was nog maar een week geleden. In de tussentijd is er enorm veel gebeurd. Daken worden gerepareerd, de deuren worden teruggeplaatst en de ramen worden gemaakt. Het begint zelfs weer een beetje groener te worden. Als dit zo doorgaat, kan het eiland denk ik heel snel herstellen. Dat is een mooi proces om te zien. Mijn taak was het distribueren van levensmiddelen. We moesten ’s ochtends alles uitladen uit de trucks. Voedselpakketten, water en jerrycans - zodat mensen ook zelf weer water konden halen. Voor gezinnen met baby’s en jonge kinderen hadden we speciale pakketten met bijvoorbeeld melk.

Er was een vrouw die vertelde dat ze alles had verloren en nu bij een familielid woont tot ze weer op eigen benen kan staan. Zij was heel blij dat ze door ons

weer kon eten en drinken. Het geeft voldoening om dat lichtpuntje voor haar te kunnen zijn.

De meeste slachtoffers zijn net als zij heel blij met de hulp, maar ze proberen vaak ook meer te krijgen. Dat grijpt me aan.

Afgelopen week was een hele ervaring voor mij. Tijdens trainingen werden deze situaties wel gesimuleerd, maar dat is niet te vergelijken met het moment dat je echt hulp moet gaan verlenen na een orkaan. Dit is geen rollenspel. Dit gaat om echte mensen. Hier zit gevoel bij. Je ziet hoe verdrietig mensen zijn en hoe hard ze de hulp nodig hebben.

Ik heb een heel goed gevoel bij wat ik op Sint Maarten heb gedaan. Ik heb een hoop blijge gezichten gezien, door simpele dingen te doen als het uitdelen van spullen.

Of ik zin had om weer naar huis te gaan? Ja, op zich wel. Maar toch had hier graag nog meer gedaan. Voor mezelf: om ervan te leren en meerdere aspecten van het vrijwilligerswerk te zien. Maar ook omdat je ziet dat hier nog steeds hulp nodig is. Op mijn laatste dag brachten we bijvoorbeeld een pakket thuis bij iemand die het zelf niet kon komen halen en toen stonden er meteen allemaal mensen rond de bus van het Rode Kruis. Dat zegt genoeg.”

Aisha Beaumont vindt dat Sint Maarten er snel op vooruitgaat en stapt met een goed gevoel in het vliegtuig terug naar Bonaire.

FOTO AISHA BEAUMONT